

Af Winther:

Til § 1.

1. § Linie 2 forandres „April“ til: „Juni“.
2. § Linie 5 forandres: „er Rigsdagen forelagt“ til: „af Folkethinget er oversendt til Landstthinget“.
3. § Linie 5 forandres: „bestaaende“ til: „i samme til Bevilling opførte“.

Lovforslagets Paragrafer, de stillede Vædringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3die Behandling, fattes under Et under Forhandling.

Winther: Det vil erindres, at den erede Formand meddelte, at dette Lovforslag var ham tilstillet af Finantsministeren den 28de Februar. Paa den Tid var der jo ikke Noget, der kunde forudsæ, hvorledes Sagerne vilde stille sig ved indeværende Finantsaars Ende. Det var forudsat, at 1 Maanedes Forlængelse vilde være nødvendig; men nu i det Dieblit, da Forslaget bliver fremdraget for Thinget, stiller Sagen sig jo paa en klarere Maade, skjøndt der endnu ikke er Noget bestemt afgjort. Jeg havde haabet, at vi iaar ikke skulde have havt nødig at vedtage nogen saadan midlertidig Finantslov, idet der fra dette Things Side er viist saa stor Hensyntagen til de andre Statsmagter, at jeg havde tænkt mig, at man vilde lade den af Folkethinget vedtagne Finantslov passere i Landstthinget, navnlig efter den Stilling, som Ministeriet indtog, da Sagen forelaa dette Thing. Jeg har ogsaa set, at Ministeriet i det andet Thing har erklæret at kunne bruge den ordinære Finantslov, saaledes som den har forladt Folkethinget. Smidlertid er der jo igaar og idag foretaget adskilligt ved Sagen, som gjør, at det forekommer mig at være nødvendigt, at der er en længere Frist til, at Meningsuligheder mellem Thingene, hvis saadanne maatte fremkomme, kunne udjevnes. Det er mig klart, at dersom dette Finantslovsforslag vender tilbage hertil Thinget, vil det ikke blive af de lette Sager at faae Overenskomst i Stand mellem begge Thingene, og for saa vidt som dette Tilfælde maatte indtræffe, forekommer det mig derfor ønskelig for begge Thing, at der haves en rigelig Tid til at forsøge de grundlovsmaessige Midler, der gives til Udjevning mellem Thingene med Hensyn til Finantsloven. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaa, at Fristen for den midlertidige Finantslovs Gyldighed udvides fra 30te April til 30te Juni. Det vilde være uheldigt, synes det mig, om man skulde udsætte sig for, at denne Lov paany maa tages

frem til Forlængelse. Jeg haaber, at inden den 30te Juni maatte Sagen kunne være endt; derpaa gaar mit første Vædringsforslag ud. Jeg skal kun bemærke, at, naar jeg har stillet Forslaget, saa har jeg ikke gjerne gjort det. Jeg havde tænkt mig, at Andre vilde have paataget sig det, nemlig andre Mænd, der ere ledende her i Thinget; men da jeg erfarede, at dette ikke skete, og jeg mente, at det burde ske, saa har jeg været nødt til at benytte min Ret til at stille Vædringsforslag. Med Hensyn til andre Punkter i Lovforslaget er det ogsaa af mig anset for ønskelig, at der foretages nogen Forandring. Der staar i 5te Linie, at den Bemyndigelse, som Regjeringen skulde faae, skulde gaa ud paa at afholde de nødvendige løbende Udgifter i Henhold til det Lovforslag, som „er Rigsdagen forelagt“; men da nu Folkethinget allerede har ytret sig om dette Lovforslag, og da der i det Væsentlige var Overensstemmelse med Regjeringen, saa har jeg antaget, at der ikke fra nogen Side vilde være nogen Banfælighed ved at gaa ind paa det Vædringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 2, saaledes at Bemyndigelsen til at afholde Udgifterne skulde gives i Henhold til det Lovforslag, som „af Folkethinget er oversendt til Landstthinget“. Dersom man gik ud paa at give Bemyndigelse til at henholde sig til det forelagte Forslag til Finantslov, saaledes som det kom fra Regjeringen, vilde Rigsdagen komme til at anlægge to forskellige Maalestokke for disse Udgifter, og dette vilde efter min Mening være aldeles urigtigt; der bør kun være een Maalestok, den, som Folkethinget har erklæret for at være rigtig, og den bør fra Folkethingets Side ogsaa hævdes i dette Tilfælde. Naar der endelig i Slutningen af Paragrafen staar, at der søges Bemyndigelse til „at opkræve de bestaaende Skatter og Afgifter“, saa har jeg taget dette Udtryk nærmere i Oiesyn efter Thing, der ere fremkomne i Pressen angaaende Bevillingsbemyndighedens Udøvelse i det Hele taget, og derfor forekommer det mig, at man ikke skulde lade Skatterne opkræves i Henhold til de bestaaende Love, uden for saa vidt disse have fundet Bekræftelse i den Finantslov, som er gaaet her igjennem Thinget. Derfor har jeg stillet Forslaget under Nr. 3. Der er endnu et Udtryk i § 1's 2 første Livier, som har gjort mig noget betænkelig; men da det dog er et saadant Udtryk, der, uagtet det ikke svarer til Grundlovens Udtryk, dog heller ikke kan siges ligefrem at staa i Modstrid dermed, har jeg ikke stillet noget Vædringsforslag desangaaende. Der staar nemlig: „Indtil Finantsloven . . . er